

ασήκωτος

ασήκωτος, -η, -ο, επίθ. [<α- στερητ. + σηκωτός <σηκώνω]. **1.** που είναι πάρα πολύ βαρύς για να τον σηκώσει ή να τον μεταφέρει κανείς: «ο τάδε είναι ασήκωτος απ' το πάχος του || βάλε ένα χεράκι να μεταφέρω αυτό το μπαούλο, γιατί είναι ασήκωτο». **2.** που δεν αντέχεται, που δεν υποφέρεται, ο ανυπόφορος, ο αφόρητος: «ασήκωτος πόνος || ασήκωτος καημός». **3.** (για πρόσωπα) που είναι πολύ ολιγόλογος, πολύ σοβαρός: «τέτοιο ασήκωτο άντρα πρώτη φορά γνωρίζω». (Λαϊκό τραγούδι: είμαι άντρας καθώς πρέπει και **ασήκωτο** παιδί, το μπεγλέρι μου κρατάω και τραβώ κάνα κρασί). Επίρρ. **ασήκωτα**.

- βαριά η καλογερική μ' ασήκωτος ο γάμος, βλ. λ. [καλογερική](#).

- βαρύ κι ασήκωτο (για κάτι), βλ. λ. [βαρύς](#).

- βαρύς κι ασήκωτος, βλ. λ. [βαρύς](#).

- είναι ασήκωτο, λέγεται για κάτι, ιδίως για κακή συμπεριφορά, που δεν μπορεί να αντέξει, να υπομένει κανείς: «είναι ασήκωτο να με κατηγορεί, ενώ εγώ πάντα τον βοηθούσα».

- μας κάνει το βαρύ κι ασήκωτο ή μου κάνει το βαρύ κι ασήκωτο, βλ. λ. [βαρύς](#).

- το παίζει βαρύς κι ασήκωτος, βλ. λ. [βαρύς](#).

- τον έκανε ασήκωτο στο ξύλο, βλ. λ. [ξύλο](#).

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας